

Конкурсная работа

Субъект Российской Федерации

Свердловская область
Город (населенный пункт)

Красноуральск
Полное название образовательной организации
бюджетное

Муниципальное общеобразовательное учреждение
"Средняя школа №1 имени И.И. Марышина"
Ф.И.О. (полностью) участника Конкурса

Громовой Екатерина Александровна

Класс (курс), в (на) котором обучается участник

5, А "Б" класс.

Тематическое направление

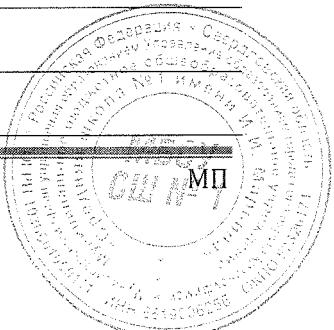
Великая Отечественная война в истории моей семьи.

Тема сочинения

Сюжет о прадедах: „Они сражались за ради Родину...“

Жанр сочинения

Рассказ

Нет на свете сильи такої, где б
ни пам'яті були свої герой...

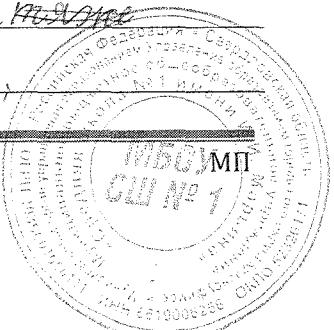
Г. Бейнім.

В іюні 1941 року, коли фашистська Німеччина вторгнулося
нашу нащу Родину, все, як одній, встали на захисту
своєї Держави. Нет в Росії ні одної сильи, яку б
обличи біла біда сторони. Й наша силья не
исключення. В цій жахотій, кровопролитній війні
принесли участь два моих прадеди. Одних їх
поганіть рель в іншому розкаже.

Дедушкін пана - Рудинов Георг Михайлович був
призваний на фронт в самому наочі війни. Було ему в
то вречя 38 років. В званні сержанта он служив в
мотопехотних війсках. Принесли участь в битві на
Курській Дузі. В іюні 1943 року из-за поцуплення
раніній біль уважені из армії и вернувшись доної „понемні,
излучений, уставший“, но живі, а это чудное! Я
дама єго ждали жена і двоє маленьких дітей. Любов і
задома сильні після єго ранін замінується, то
оскільки снаряда, оставившися в мені, єще мною не
вийшлиши из єго тела, напомінаю о війні.

Другої мої прадед - Першуков Василь Викторович
(басбійкін пана) був ще мальчишкою, коли почалася війна.
В 17 років на фронт не брали. Чим же ділать? Тоді он прибавив
себе мінний год. І вони підірвали Першуков - отважний боєць
Красної армії.

Мой прадед учасником в боях за звільнення
Польщі та України. В одній із битв поцупив
такожне раненіе в грудь: ну і пішла в іншої,

не дойдя до сердца 2 сантиметров. Четыре месяца врачи боролись за жизнь моего прадеда. Пулю из груди не извлекли спасно, а жизнь ушла!

Только спустя 20 лет эта пуля с почвенной лёгкой бояни удалина из его геройской груди. Всё это время она каждую секунду угрожала жизни моего прадеда!

Так вот, через четыре месяца после этого тяжёлого ранения рядовой Першиков снова встал в строй. „Пог Европы по-тиасмунски проложи...“ и в составе механизированного батальона дешел до Берлина, где и встретил Победу - дано изданный „праздник со слезами на глазах“ За отвагу и мужество моих прадедов награждено медалью. Эти награды, как и память о предках, наши сёстры бережно хранят.

Я горжусь тем, что мои прадеды, не жалея себя, воевали за свою Родину. Для меня они - герои. Я благодарна им и другим ветеранам за то, что им удалось сохранить для нас историю!

Я помню! Я горжусь!

